

Agatha Christie

Chiếc rương oan nghiệt

Thám tử Poirot bước vào phòng làm việc. Ông đưa tay chào cô Lemon, thư ký riêng của ông. Như thường lệ, ông lật tờ báo buổi sáng trên bàn ra xem. Tin một vụ án mạng đăng trên trang nhất làm ông chú ý. Sáu nhân vật gồm thiếu tá Ritz, ông bà Clayton, trung tá hải quân Mac Laren, ông bà Spend cũng tham dự một bữa tiệc chiều đãi, nhưng chỉ có 5 người ăn uống và khiêu vũ, còn người thứ sáu đã nằm chết cứng trong rương không biết từ lúc nào? Cạnh bản tin, có in hình một phụ nữ rất đẹp, bà Clayton, vợ nạn nhân. Poirot đưa tờ báo cho cô thư ký.

- Cô hãy nhìn kỹ mặt người này, cô thấy thế nào?
- Tôi biết bà này. Trước kia bà ta là vợ Ông Giám đốc Ngân hàng nhưng lại ngoại tình với một ông nghệ sĩ. Ông chồng ghen đến nỗi tự sát bằng một viên đạn vào đầu. Sau bà ta cũng không lấy chàng nghệ sĩ, khiến chàng ta tuyệt vọng nhảy lầu tự tử, may mà được cứu sống.

Poirot gật gù:

- Ghê thật, giờ bà ta lại liên quan đến một xác chết. Phiên cô hãy tóm tắt lại các bài báo nói về vụ án này rồi báo cáo cho tôi rõ.

Hôm sau, cô Lemon trình bản báo cáo: "Thiếu tá Ritz, 48 tuổi, nhà

giàu, độc thân. Tối hôm đó, ông mời vài người bạn đến nhà chơi. Họ gồm có ông bà Clayton, ông bà Spend và trung tá hải quân Mac Laren, 46 tuổi. Ông này là bạn thân của Ritz và vợ chồng Clayton. Bà Clayton nhũ danh Marguerita, 37 tuổi, rất trẻ so với chồng đã 55 tuổi. Đến phút chót, ông Clayton phải đi Ecot có việc gấp nên không dự cuộc vui được. Buổi tiệc kéo dài đến 11 giờ 45, mọi người ra về cùng trên một chiếc taxi Mac là người đầu tiên bước xuống xe để vào câu lạc bộ của ông, sau đó vợ chồng Spend đưa bà Clayton về nhà trước khi quay lại nhà mình. Sáng hôm sau, người làm của Ritz là William phát hiện ra ông Clayton bị đâm vào cổ, chết cứng trong chiếc rương gỗ từ lâu vẫn để ở phòng khách. Bà Clayton khai là bà nhìn thấy chồng lần cuối vào lúc 6 giờ chiều hôm đó, ông về nhà với vẻ buồn phiền vì phải đi Ecot, không đến nhà Ritz được. Sau đó, ông qua Câu lạc bộ uống một ly rượu với Mac. Trước khi đi, ông có điện thoại cho Ritz nhưng đường dây bị bận. Anh hầu William khai rằng, tối hôm đó, khoảng gần 8 giờ, ông Clayton có ghé nhà. Vì Ritz chưa về nên ông nghĩ muốn viết vài chữ cho bạn. Thế là anh ta vào phòng khách rồi xuống bếp lo chuẩn bị bữa tiệc. Một lát, ông chủ lò đầu vào cửa bếp sai anh đi mua gói thuốc lá cho bà Spend. Khi trở về, anh chỉ thấy chủ anh ngồi trong phòng khách, không biết ông Clayton đã về từ lúc nào. Thiếu tá Ritz thì cho biết, khi về nhà, ông không thấy Clayton, cả thư từ để lại cũng không nốt. Mãi đến khi các bạn đến, ông mới hay ông ta đã đi Ecot. Hiện giờ, bà Clayton đau khổ bỏ nhà đi đâu không rõ, còn thiếu tá Ritz đã bị bắt vì bị tình nghi là thủ phạm".

- Tôi nghĩ đến Ritz rất nhiều. Còn cô, cô có nghĩ cho anh ta không?

- À, người ta còn bảo rằng, Ritz và bà Clayton là nhân tình của nhau... nhưng đó chỉ là lời đồn.

- Cứ giả dụ hai người yêu nhau đi, Ritz muốn khử anh chồng để được tự do với người đẹp... có thể hai người đã cãi lộn, Ritz rút dao đâm Clayton, xong giấu xác trong rương. Rồi khách khứa đến, Ritz vui chơi cùng họ, sau đó, thản nhiên đi ngủ...

-Ồ, không thể được... Cô Lemon kêu lên.

-Ồ! Poirot kêu lên - Cô cũng nhận xét như tôi, đúng không? Tôi nghĩ rằng, Ritz không thể ngốc nghếch đến như vậy. Nếu muốn giết Clayton, anh ta phải đợi dịp khác.

Chuông điện thoại reo, Poirot nhắc máy:

- Tôi, Poirot nghe đây.

- Ôi, may quá - Một giọng phụ nữ cất lên ấm áp - Tôi là Chatteton, mời ông vui lòng đến dự tiệc rượu tại nhà riêng của tôi. Xin ông đừng từ chối. Tôi có việc rất cần, mong ông giúp đỡ.

Bà Chatteton đón thám tử Poirot ngay cửa ngôi biệt thự lộng lẫy. Bà kín đáo đưa ông lên cầu thang. Đến trước một căn phòng, bà mở nhẹ cánh cửa.

- Marguerita, mình đã mời được rồi.

Bà né sang bên để Poirot bước vào. Bà giới thiệu:

- Đây là Marguerita Clayton, người bạn rất thân của tôi. Bạn tôi rất cần được ông giúp đỡ.

Bà Clayton đang ngồi bên cửa sổ, đứng lên tiến lại gần Poirot. Đó là một thiếu phụ có nhan sắc vô cùng quyến rũ. Mái tóc rẽ ngôi giữa, để lộ một vầng trán rộng, đôi mắt nâu thăm thẳm, mũi cao, miệng hình trái tim. Chiếc áo dài đen ôm lấy thân hình thon thả, nổi bật làn da trắng mịn như cánh hoa ngọc lan. Bà cất giọng trong vắt:

- Bạn tôi nói là... Ông có thể giúp tôi?

- Bà tin như thế sao? Vậy... bà muốn gì ở tôi?

- Ồ... tôi cứ tưởng... Ông đã biết tôi là ai.
- Tôi biết chứ. Chồng bà vừa mới bi... và anh chàng thiếu tá ấy đã bị dẫn về bót.
- Không - Bà Clayton kêu lên - Ritz không giết anh ấy đâu!
- Có lẽ bà sẽ ngạc nhiên khi tôi hỏi bà một câu không giống với câu hỏi của cảnh sát. Thay vì "Tại sao Ritz giết chồng bà?", tôi chỉ muốn hỏi bà rằng: "Tại sao bà biết chắc là Ritz không giết chồng bà?".
- Vì... vì tôi biết rất rõ về anh ấy. Biết rõ từ 5, 6 năm nay rồi. Tôi muốn... không ai được nghi ngờ anh ấy.
- Bà hãy trả lời thành thật. Nhớ nhé. Bà phải nói thật.
- Vâng. Tôi sẽ nói thật.
- Thiếu tá Ritz yêu bà?
- Đúng như thế.
- Còn bà?
- Tôi... tôi nghĩ rằng có, nhưng ông đừng hiểu là chúng tôi đang có sự gắn bó thân mật. Tôi rất tôn trọng chồng tôi.
- Bà có yêu ông nhà không?
- Không.
- Bà thành thật rất đáng khen. Bà kết hôn từ bao giờ?
- Đã mười một năm.
- Ông ấy là người như thế nào?
- Anh ấy là một chuyên gia giỏi, thông minh nhưng rất kín đáo, anh ấy không bao giờ nói về cái tôi của mình.
- Ông ấy yêu bà chứ?
- Vâng, chắc chắn như thế. Nhưng - Bà ngập ngừng - Anh ấy... rất hay ghen.
- Xin lỗi, tôi nói bà đừng giận. Bà thuộc tuýp phụ nữ xuất hiện đến

đâu là gây bi kịch đến đó. Chính thái độ thờ ơ của bà đã làm biết bao người say mê cuồng dại. Có người còn đâm đầu từ lầu cao xuống đất nữa kia đấy.

- Tôi... tôi hoàn toàn không có lỗi trong vụ anh chàng đó tự tử. Hơn nữa, đó là chuyện quá khứ, mong ông đừng nhắc lại.

- Thôi được rồi. Trở lại chuyện thiếu tá Ritz, căn cứ vào báo chí, hai người có khả năng giết chồng bà nhất là Ritz và anh chàng người làm.

Bà Clayton bướng bỉnh nhắc lại:

- Không, Ritz không thể làm việc ấy.

- Vậy thì anh người làm ư? Anh ta không có lý do gì để giết chồng bà cả. Xin bà kể lại sự việc diễn ra trong buổi tối hôm đó.

- Vâng - Bà Clayton trầm ngâm - Buổi tiệc rất vui. Ritz có một giàn âm thanh stéreo tuyệt vời, nhạc hay, chúng tôi khiêu vũ...

Poirot ngắt lời:

- Tôi muốn biết tại sao chồng bà lại có ý định đi Ecot?

- Tôi cũng không rõ. Chiều hôm đó anh ấy về nhà với bức điện trên tay, anh nói: " Tiếc quá, anh phải đi Ecot, không đến nhà Ritz cùng em được. Em có thể nhờ Mac đón hoặc đi taxi nhé". Đó là lần cuối cùng tôi trông thấy anh ấy.

- Ông nhà có đưa bức điện cho bà xem không?

- Không.

- Thật đáng tiếc. Xin bà vui lòng viết thư giới thiệu tôi cho những người bạn của bà. Tôi cần gặp họ mà không muốn bị mời ra khỏi cửa. Chính tôi sẽ tự mình đánh giá họ, nhưng tôi cũng muốn biết cảm tưởng của bà đối với những người này ra sao?

- Mac là một trong những bạn lâu năm nhất của chúng tôi. Tôi biết

anh ấy hỏi tôi còn rất trẻ. Anh ấy tính lầm lì, không vui vẻ nhưng giàu nghị lực và đáng yêu.

- Chắc là... Ông ấy cũng yêu bà?

Bà Clayton trả lời rất tự nhiên:

- Ờ, có chứ. Anh ấy yêu tôi từ lâu. Nhưng yêu để mà yêu thôi, giữa chúng tôi có một khoảng cách.

- Còn ông bà Spend?

- Họ vui nhộn, dễ gần. Bà vợ Linda thông minh và có duyên, nhưng tôi không ưa chị ấy lắm, vì chị ấy hay đùa dai.

Ra về, hình ảnh xinh đẹp của bà Clayton bám mãi vào đầu óc Poirot. Phải chăng bà ta thuộc loại "phụ nữ trẻ con", luôn luôn nói "Tôi không biết gì" và tin đó là sự thật.

Thanh tra cảnh sát Mile nhìn thám tử Poirot, nheo mắt:

- Ông định lật ngược thế cờ ư? Không có chuyện đó đâu, chắc chắn Ritz là thủ phạm.

- Thế còn tên người làm?

- Anh ta hoàn toàn trong sạch. Ông muốn đổ lỗi cho anh ta để làm vui lòng người đẹp chứ gì? Ông nên biết rằng, nếu có điều kiện, chính tay bà ta gây án chứ không phải nhờ đến tình nhân đâu. Rồi ông sẽ ngạc nhiên, tôi đã từng biết một phụ nữ...

- Thôi, chúng ta đừng tranh cãi nữa. Tôi mong anh cung cấp cho một vài chi tiết, nạn nhân chết lúc mấy giờ? Vết thương ra sao?

- Án mạng xảy ra từ 10 đến 13 giờ đêm hôm trước. Một nhát dao vào tĩnh mạch cổ, loại dao nhỏ và sắc như dao cạo. Anh người làm khai

là trong nhà không hề có loại dao này.

- Tôi muốn biết về bức điện...

- Người ta không tìm thấy bức điện ấy, nhưng theo suy luận thì phải có. Chính ông Clayton cũng nói với anh người làm và cả với trung tá Mac về bức điện từ Ecot.

- Mac và Clayton gặp nhau lúc mấy giờ?

- Họ uống với nhau ở Câu lạc bộ lúc 7 giờ 15, rồi Clayton đi taxi đến nhà Ritz lúc gần 8 giờ.

- Có ai nhận thấy thái độ khác thường của Ritz tối hôm đó không?

- Bà Spend nói, suốt buổi tiếp tân, Ritz có vẻ đáng trí hơn thường nhật. Đó là điều dĩ nhiên thôi, vì anh ta đang suy nghĩ là nên thủ tiêu cái xác trong rương như thế nào? Mà cũng lạ đấy, tại sao hắn không vứt cái xác ngay trong đêm ấy nhỉ. Hắn có xe riêng, lại mạnh khỏe, đủ sức làm việc đó. Vậy mà bỏ đi ngủ tỉnh queo, rồi lại dậy trễ nữa chớ. Chính cảnh sát đến nhà lôi đầu hắn ta dậy đấy.

- Ritz đi ngủ bình thản như một người lương tâm chưa bị vẩn đục.

- Nếu điều đó làm ông vui mừng thì tùy ông. Ông tin hắn vô tội thật sao?

- Tôi cần tìm hiểu một vài điều.

Người đầu tiên Poirot tìm gặp là trung tá hải quân Mac Laren. Đó là một người cao to, da rám nắng, nét mặt khắc khổ. Cầm lá thư của bà Clayton trên tay, Mac khó thể từ chối trả lời những câu hỏi của thám tử Poirot:

- Ông tin chắc Ritz là thủ phạm sao?

- Rất chắc. Nhưng tôi không nói điều này với Marguerita nếu cô ấy vẫn cho rằng hắn vô tội. Tôi rất muốn chiều lòng cô bạn nhỏ của tôi.

- Ông ấy có bất hòa với ông Clayton không?

- Hoàn toàn không. Hai người rất thân nhau mới lạ chứ.
- Vậy còn tình cảm riêng tư giữa thiếu tá và bà Clayton?
- Đó là miếng lưỡi đơm đặt của báo chí. Ông tin làm gì?
- Ông gặp ông Clayton lần cuối cùng vào lúc nào?
- Chúng tôi gặp nhau trong Câu lạc bộ, cùng uống một ly rượu. Rồi sau đó, ông ta nói đến một bức điện, bảo là phải đi Ecot ngay. Ông nhờ tôi đưa bà vợ về sau buổi tiệc.
- Ông có xem bức điện ấy không? Ông ấy có lộ vẻ nghi ngờ gì về tính xác thực của bức điện không?
- Tôi không được thấy bức điện. Còn nghi ngờ à? Lại thế nữa đấy! Có ai muốn đẩy anh ta đi Ecot sao?
- Đó là một câu hỏi cần được giải đáp.

Bà Spend tiếp thám tử Poirot tại phòng khách ngôi nhà nhỏ của vợ chồng bà. Bà có mái tóc uốn xù, nước da ngăm đen, dáng người gầy guộc. Bà hỏi thám tử về sốt sắng:

- Ông đã gặp Marguerita à? Chị ấy đang ở đâu thế?
- Xin lỗi, tôi không được phép nói, thưa bà.
- Chà, cô bé trốn giỏi thật. Thế nào cũng phải ra tòa làm chứng cho mà xem. Còn ông, ông đang tìm bằng chứng để cứu Ritz ư? Hảo huyền quá. Tôi chắc chắn anh ta là thủ phạm.
- Trong buổi tối khủng khiếp ấy, bà thấy Ritz thế nào?
- Ờ, anh ấy không còn là anh ấy nữa, anh ấy khác hẳn. Mà không khác sao được, anh ấy vừa mới đâm bạn mình mà.
- ... À... tôi thấy anh ấy đãng trí và tôi đoán là phải có một cái gì đó không bình thường.
- Bà có nghi ngờ gì về bức điện không?
- Nếu đó là bức điện giả thì tôi cũng chẳng ngạc nhiên. Marguerita có

thể lừa chồng đi xa để anh chị tha hồ tươi mát.

- Ông Clayton có nghi ngờ chuyện này không?

- Anh ấy biết nhưng không lộ ra. Anh chịu đựng rất giỏi, dù tính rất hay ghen. Anh ghen dữ lắm, ghen một cách bệnh hoạn.

- Còn Mac?

- Anh ấy là người bạn trung thành của Marguerita. Anh cũng mê cô ta như điên đảo. Đôi mắt cô ta lúc nào cũng lơ lơ ngơ ngơ con nai vàng, khiến bao nhiêu gã đàn ông phải chết mệt.

- Ông Clayton cũng ghen với Mac chứ?

- Ồ không. Vì Marguerita không yêu anh ấy. Thật vô lý, anh ấy cũng đáng yêu đấy chứ.

Trái với bà vợ, ông Spence tỏ vẻ không muốn dấn vào vụ án này. Ông trả lời rất nhát gừng:

- Chúng tôi quen vợ chồng Clayton từ lâu nhưng không biết rõ Ritz lắm. Anh ấy bề ngoài rất dễ gây cảm tình với người khác. Tối hôm đó, Ritz hoàn toàn bình thường, quan hệ giữa Clayton và Ritz bao giờ cũng thân ái, thật khó mà giải thích được vụ này.

- Ông có nghĩ rằng, bà Clayton đã âm mưu với Ritz để...

- Tôi không nghĩ gì cả. Tôi đã mất quá nhiều thì giờ với cảnh sát. Bây giờ đến ông nữa!

Ngồi trước mặt Poirot là kẻ bị tình nghi giết bạn. Thiếu tá Ritz có chiếc cằm vuông lộ vẻ cương quyết, dáng cao to, khỏe mạnh.

- Thật là thiếu khôn ngoan khi bà Clayton muốn ông đến gặp tôi - Ritz nói nhỏ - Vì ở đây, họ đang tìm cách chứng minh có sự thông đồng

giữa tôi và bà ấy. Ông hãy nhớ rằng, chúng tôi chỉ là bạn, giá như bà ấy không hành động gì cho tôi cả còn hơn.

- Tôi đã nghiên cứu cuộc đời binh nghiệp của ông. Ông đã được thử lửa, và ông đủ khôn ngoan để không giết người trong một điều kiện như vậy. Bây giờ xin ông nói về người hầu của ông, anh ta cũng có thể giết ông Clayton lắm chứ.

- Đúng theo lập luận của ông, ngoài tôi ra, hẳn là người duy nhất có điều kiện để giết ông Clayton, nhưng tôi không tin như thế.

- Tôi sẽ đến gặp anh tạ William không ngạc nhiên khi thấy thám tử Poirot đến tìm.

- Chào ông. Trung tá Mac đã điện thoại cho tôi biết là ông sẽ đến. Bước vào phòng khách, Poirot nhìn bao quát:

- Đây là nơi xảy ra án mạng? Chiếc rương đâu?

Vừa hỏi ông vừa quan sát anh người làm. Đó là một thanh niên gầy gò, da trắng, rụt rè, giọng nói hơi quệ. Một con người như thế khó mà trở thành kẻ sát nhân được.

- Thưa ông, chiếc rương đây ạ.

Poirot nhìn chiếc rương dựa vào tường gần cửa sổ, một bên là máy quay đĩa kiểu mới, bên kia là một cánh cửa hé mở, khuất sau một tấm bình phong bằng dạ William giải thích:

- Đó là cửa thông sang phòng ông thiếu tá. Rồi anh bắt đầu kể lể :
Sáng hôm đó, tôi thu dọn lại phòng. Khi tôi cúi nhặt mấy quả oliu thì thấy một vệt đỏ trên thảm. Mẹ kiếp, máu chắc? Tôi nghĩ một cách bồn chồn, nhưng rồi tôi lạnh cả người khi thấy là máu thật, máu chảy ra từ một kẻ hở nơi rương. Tôi lấy hết can đảm mở nắp rương. Mẹ Ơi, một xác người nằm nghiêng, hơi co lại, mắt nhắm nghiền như đang ngủ nếu không có con dao xuyên qua... cổ. Ôi, tôi không thể

quên được, kinh khủng quá. Thế là tôi để rơi nắp rương, ba chân bốn cẳng chạy đi tìm cảnh sát.

Poirot nhìn William, hẳn có đóng kịch không nhỉ?

- Sao anh không gọi chủ anh dậy?
- Tôi bị giáng một cú tá hỏa, không còn đầu óc nào để nghĩ đến ai nữa, mà chỉ muốn chuồn ra khỏi phòng càng nhanh càng tốt.
- Anh hãy nhớ lại xem, tối ấy, ông Clayton đến đây lúc mấy giờ?
- Vào khoảng 8 giờ kém 15. Dường như ông ấy sắp lên tàu để đi đâu đó. Tôi đưa ông ấy vào phòng để viết thư cho ông chủ rồi xuống bếp. Sau đó, ông chủ sai tôi đi mua thuốc lá, khi trở về tôi không thấy ông Clayton đâu nữa.
- Không có ai khác vào nhà khi thiếu tá vắng mặt hoặc khi anh còn trong bếp sao?
- Chắc chắn là không, vì cửa trước lúc nào cũng khóa. Muốn vào phải bấm chuông.

Poirot ngăn người suy nghĩ. Đúng, vợ chồng Spend, Mac Laren, bà Clayton không thể lên vào nhà lúc này được. Nếu muốn giết ông Clayton, họ còn biết bao cơ hội. Hay là có một kẻ thù nào đó trong quá khứ của Clayton bất thần xuất hiện? Ông bước gần nhắc nắp rương. Chiếc rương đã được cọ rửa sạch sẽ. Ông dùng tay sờ vào lớp ván phía trong và khẽ kêu lên:

- Mấy cái lỗ này... hình như vừa được xoi thủng?

Anh người làm cúi xuống:

- Lạ thật, tôi chưa bao giờ thấy những cái lỗ này.
- Khi anh mang thuốc lá về, anh thấy tất cả đồ đạc trong phòng còn nguyên hay là có xê dịch chút đỉnh?
- Hình như... có đấy. Ông hỏi tôi mới để ý. Tấm bình phong đặt trước

cửa phòng, giờ bị xích về phía trái.

- Như thế này phải không? Thám tử Poirot vừa hỏi vừa đẩy tấm bình phong về chỗ cũ.

- Tí nữa, đó, đúng rồi. Trước kia nó ở vị trí ấy.

- Tấm bình phong che chiếc rương và tấm thảm. Nếu thiếu tá đâm Clayton, có thể người ta sẽ trông thấy máu chảy...

Anh người hầu đưa hai tay lên trời:

- Thật khủng khiếp khi nghĩ rằng một người hiền hậu như thiếu tá lại làm một việc tàn ác như vậy.

Thám tử Poirot bắt tay William:

- Cảm ơn sự giúp đỡ của anh.

Về đến nhà, thám tử gọi điện cho thanh tra Mile:

- Phiên anh, anh có giữ cái vali của ông Clayton không? Tôi muốn biết trong đó có gì?

- Ông Clayton đã bỏ quên chiếc vali tại Câu lạc bộ. Bên trong chỉ có ít quần áo và đồ dùng lặt vặt.

Thám tử Poirot lại suy nghĩ. Đúng là vụ án được bố trí công phu. Chiếc vali, tấm bình phong, xác chết như đang ngủ... một vụ án mạng có dự mưu, có chuẩn bị, thủ phạm là ai? Thật đáng tự hào vì đã làm cho Poirot phải điên đầu. Không chần chừ, ông lại gọi đến bà Clayton:

- Xin bà hãy nhớ lại tối hôm đó, bà có để ý đến sự khác thường của tấm bình phong không?

- Tấm bình phong? Đúng, đúng rồi, tấm bình phong không ở vị trí thường lệ.

- Hôm đó bà đã khiêu vũ với ai?

- Với Spend nhiều nhất. Ritz nhảy khéo nhưng không giỏi. Còn Mac

không nhảy, anh phụ trách máy quay đĩa.

- Chắc bà đã coi Othello của Shakespearẻ Nàng Desdemona trong truyện yêu chồng chân thành, nhưng vẫn dành tình yêu cho những người anh hùng khác. Nàng yêu một cách ngây thơ và không hiểu thế nào là lòng ghen. Bao nhiêu người đã yêu nàng như điên dại...
- Thực lòng, tôi không hiểu ông định nói gì?
- Tối nay, tôi xin phép được đến thăm bà.

Thám tử Poirot đi cùng thanh tra Mile đến chỗ bà Clayton. Bà tỏ vẻ không vui khi nhìn thấy mặt ông thanh tra cảnh sát. Sau khi mọi người đã yên vị, thám tử Poirot từ tốn:

- Xin hai vị bình tĩnh nghe tôi nói, tôi nghĩ là tôi đã biết được diễn biến đích thực trong căn phòng của thiếu tá Ritz tối hôm xảy ra án mạng. Chúng ta đã bắt đầu cảm tưởng sai lầm là chỉ có hai người, William và Ritz, là có thể giấu được xác chết trong rương. Còn một người nữa, có thể làm được việc ấy.
- Chú nhỏ coi thang máy chắc? Thanh tra Mile châm biếm.
- Người đó là ông Clayton.
- Sao? Ông ấy lết vào rương sau khi chết à? Ông có điên không?
- Nói ngắn gọn, ông ấy tự nguyện nấp trong rương. Tôi đã trông thấy những cái lỗ mới xuyên thủng nơi thành rương. Để làm gì vậy? Để ông ấy thở. Còn tại sao lại di chuyển tấm bình phong? Để những người dự cuộc vui không nhìn thấy chiếc rương. Như vậy, thỉnh thoảng ông ấy có thể mở nắp, co duỗi chân tay và hơn thế nữa, nghe thiên hạ nói gì.

Bà Clayton mở to mắt:

- Tại sao anh ấy lại làm như vậy?

- Đơn giản thôi. Ông ấy ghen. Ông ấy cần biết bà có đúng là người tình của Ritz không? Một bức điện không ai nhìn thấy, chiếc vali đã chuẩn bị để rồi bỏ quên nơi câu lạc bộ. Ông ấy đến nhà Ritz sau lúc gọi điện để biết chắc Ritz vắng nhà. Ông tạo cơ hội để vào phòng khách một mình, xê tấm bình phong lại, xuyên lỗ vách rương và chui vào trong. Ông ấy muốn biết sau đêm vui, bà có ở lại với Ritz không? Lòng ghen hờn đã dày vò ông dữ dội.

Mile nói lớn:

- Nhưng ông không định nói là ông ta tự đâm dao vào cổ chứ?

- Không. Đã có người làm việc đó. Các vị hãy nghĩ đến những nhân vật trong Othello! Có một người bạn thật thà trung thành nhưng lại nuôi dưỡng lòng ghen tuông của ông Clayton và đẩy nó đến bùng nổ. Clayton có tự mình nghĩ ra việc nấp trong rương? Không chắc đâu. Rồi buổi tiếp tân diễn ra, ánh sáng trong phòng mờ mờ êm dịu, hai cặp khiêu vũ... Trong khi đó, người phụ trách máy quay đĩa ngay bên chiếc rương có tấm bình phong che khuất, lén đến bên tấm bình phong, mở nắp rương và đâm...

- Nhưng Clayton sẽ kêu lên ngay.

- Không, ông không kêu vì đã bị đánh thuốc mê William khai xác chết giống như người đang ngủ. Clayton ngủ vì liều thuốc của người bạn cùng uống với ông ở Câu lạc bộ.

- Mac ư? Không, tôi biết rõ anh ấy mà. Tại sao...

- Có thể hẳn sẽ nhận nại chịu đựng tình trạng làm bạn trung thành của bà và chồng bà, nếu thiếu tá Ritz không nhảy vào cuộc. Sợ mất bà, hẳn đã chuẩn bị một tội ác hoàn hảo. Hẳn vẽ lối đưa đường cho

ông Clayton nấp trong rừng, rồi chính hắn hạ sát ông sẽ trút hết tội lỗi lên đầu Ritz. Loại được cả Ritz lẫn chồng bà, hắn sẽ là người gần gũi an ủi bà, biết đâu một ngày nào đó, bà sẽ rủ lòng thương.

Thanh tra Mile cất tiếng nói đầy quyền lực:

- Tốt lắm, nhưng đó chỉ là giả thiết, có thể sự thật không hoàn toàn như vậy. Chúng có đâu?
- Tôi tin rằng, chỉ cần anh bảo với Mac Laren rằng, bà Clayton, người đẹp của lòng hắn đã biết rõ sự thật, hắn sẽ tuyệt vọng và thú nhận tất cả cho anh xem. Không có tội phạm nào hoàn hảo cả đâu!

Hết

Nguồn: May4phuong

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003